

Deutsche Perspektive

Berlinale 2003

Columns - 17 februari 2003

'In this world' van Michael Winterbottom is de film die dit jaar de Gouden Beer heeft gewonnen. Lazen we op Internet. Onze Berlinale speelde zich geheel buiten het officiële competitie-gedeelte af. Wij hadden films uit categorieën die niet voor een Gouden Beer in aanmerking kwamen, uitgekozen. Dat levert altijd weer verrassingen op. Een door ons als grappig ingeschatte Italiaanse film bleek een homo-erotische porno te zijn¹, een documentaire over de economische crisis in Argentinië leverde geheel nieuwe ondertitelperspectieven² en Oliver Stone portretteerde Fidel Castro als een vriendelijke grootvader op Nikes.³

Van Katja Geelhoed en Marja Verburg

Maar onze taak als reportersduo van het Duitslandweb indachtig hebben we verder alleen Duitse producties gezien. En we kregen een thema gratis meegeleverd: Duitsers over zichzelf.

In "Herr Wichmann von der CDU" speelde de 25-jarige [Henryk Wichmann](#) de hoofdrol. Hij werd tijdens zijn campagne voor de Bondsdagverkiezingen van vorig jaar gevolgd. Wichmann woont in Brandenburg en daar is het niet makkelijk campagne voeren. Alles wat jong is trekt weg uit de provincie en de teleurgestelde kanslozen blijven achter: Wichmanns kiezerspotentieel. Het leek hem niet te storen. Met onnavolgbare energie draaide hij voor zijn publiek (meestal op één hand te tellen) zijn riedeltje af: "Duitsland heeft een frisse wind nodig. Jonge mensen moeten hier blijven. Dat er geen werkgelegenheid is ligt aan de Groenen, die met hun milieuregels elk initiatief de grond in stampen. Wij zijn tegen het huidige immigratiebeleid." Veel meer leek hij ook niet te bieden te hebben. Luisteren en discussiëren kon hij niet en enige ijdelheid was hem ook niet vreemd. In de zaal werd er regelmatig hartelijk gelachen. Zou de man door hebben gehad hoe hij overkwam? Toen ook hier de regisseur na afloop aan ons werd voorgesteld, was de eerste vraag uit het publiek dan ook waar Wichmann was. En verdomd: hij zat in de zaal en won daarmee meteen een heleboel sympathie. Onder luid applaus werd hij naar voren gehaald. Hij genoot zichtbaar: zoveel publiek had hij nog nooit gehad. Dat hij was uitgelachen leek hem geheel

niet te storen: "Ik realiseer me dat de meeste mensen in de zaal andere politieke meningen hebben." De regisseur wilde voornamelijk de uitzichtloze situatie van de Oost-Duitse provincie tonen. Veel mensen daar stemmen *überhaupt* niet meer. Wat dat betreft had Wichmann eigenlijk geen kans gehad. Hij heeft de Bondsdag ook niet gehaald en is gaan studeren. Rechten. In Berlijn. Wellicht komen we hem binnenkort tegen in een portret over *Mitte*.

1 Waar op zichzelf natuurlijk niets mis mee is, maar "Poco plu di un ano fa" viel een beetje buiten ons interessegebied.

2 Misschien lag het aan de te snel voorbijflitsende boven-, onder- en zijtitels in 'Cine Piquetero', maar er zijn wel eens betere documentaires over dit onderwerp gemaakt.

3 Wij hebben lang over deze samenvatting van de 'Commandante' gediscussieerd en moeten hierbij opmerken dat we ons realiseren dat Oliver Stone de film niet had kunnen maken als hij Castro op een andere manier had benaderd. En hij plaatste ook wel degelijk kritische noten waar hij kon.

Der Spiegel

[Gutaussehende deutsche Nörgler \(over 'Let it rock'\)](#)

Junge Welt

[Berlinale-Panorama: Herr Dresen filmte "Herrn Wichmann" im Wahlkampf](#)

Jump Cut

[Andreas Dresen: Herr Wichmann von der CDU](#)

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2789/deutsche-perspektive>